

РЕШЕНИЕ

№ 7219

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 30.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4243** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.255, ал.3 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на П. М. П. от [населено място] срещу Медицинско удостоверение № 124/15 от 13.07.2012г., издадено от Ц. експертна лекарска комисия /ЦЕЛК/ при Медицински институт на МВР. Оспореното удостоверение дава заключение, че фрактурата /косо счупване/ на проксималната фаланга на V пръст вдясно с лека дислокация на фрагментите, налагаща мека имобилизация на IV-V пръст за 30 дни и криотерапия, е довела до временно разстройство на здравето, неопасно за живота на жалбоподателя / лека телесна повреда по смисъла на чл.130 НК/.

Жалбоподателят оспорва удостоверението като незаконосъобразно и неправилно поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Счита, че ЦЕЛК неправилно е квалифицирала разстройството на здравето му като временно. Твърди, че движението на крайника му е било трайно затруднено. Моли медицинското удостоверение да бъде отменено и преписката да бъде върната на ЦЕЛК за определяне вида на настъпилата телесна повреда при съобразяване разпоредбата на чл.129, ал.2 НК, както и да бъдат присъдени направените по делото разноски, включително и при предходното разглеждане на делото от друг състав на настоящия съд и от Върховния административен съд.

Ответникът - Ц. експертна лекарска комисия при МИ – МВР, оспорва

жалбата и поддържа становище, че оспореният акт е правилен и законосъобразен. Излага подробни съображения в писмени бележки, че характера и степента на увреждането следва да се преценяват само по обективни медико-биологични признаци, а не по болков синдром и предписана временна нетрудоспособност. Претендира разноски.

Съдът, след преценка на доказателствата в тяхната съвкупност и обсъждане доводите на страните с оглед на приложимото позитивно право, приема следното:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Установени факти:

Към момента на увреждането жалбоподателят изпълнява длъжността „главен полицаи“ в Специализирания отряд за борба с тероризма (СБОТ). По време на 24-часово дежурство, на 17.04.2012г. жалбоподателят нанася петия пръст (кутрето) на десния си крак. След преглед във Военно-медицинска академия и направена рентгенова снимка се установява коса фрактура на проксималната фаланга на V-ти пръст на дясното ходило с лека дислокация на фрагментите. След като жалбоподателят е отказал „заигляне“ (обездвижване с игли), счупването е обездвижено чрез мека компресивна превръзка тип „пръст за пръст“ (имобилизация). На жалбоподателя е издаден болничен лист от МИ на МВР за временна неработоспособност за период от 30 дни, продължен с болничен лист за още 5 дни. Съставен е Протокол за предварително разследване на трудова злополука с рег.№ 2005/27.04.2012г. от Комисията за разследване на трудови злополуки, назначена със Заповед № 2713/31.05.2010г. на командира на С., която счела, че е налице трудова злополука по смисъла на чл.55 ал.1 от Кодекса за социално осигуряване. Въз основа на декларация с вх.№ 506/10.05.2012г. от длъжностно лице в Столично управление „Социално осигуряване“ е издадено Разпореждане № 14444 от 14.05.2012г., с което разглежданата злополука се приема за трудова, съобразно чл. 55, ал. 1 КСО.

В Медицинско удостоверение № 124/15 от 13.07.2012г. ЦЕЛК при МИ – МВР, в състав от интернист, невролог и хирург, определя, че травматичното увреждане е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота, представляващо лека телесна повреда по смисъла на чл. 130 НК.

В съдебното производство е изслушана съдебно-медицинска експертиза, изготвена от специалист по ортопедия и травматология (основно и допълнително заключение). Съгласно заключението на вещото лице при липса на усложнения нормалното възстановяване след телесна увреда като процесната е за период от 35-40 дни. Свалянето на имобилизацията, обикновено около 25-ия ден от счупването, не означава автоматично възстановяване на движението и опороспособността на крайника в пълен обем. За възстановяването на функциите на крайника до приемливо ниво е необходим период от още около 10 дни, през които от съществено значение е покоят на крайника и неговата адаптация след обездвижването. Предвид механизма на стъпване е без медицинско значение дали счупването засяга ставата или не. Рехабилитация се провежда едва след възстановяването на движението и опороспособността в пълен обем. Вещото лице дава категорично заключение, че движението на крайника в резултат на счупването е

било затруднено и през 5-те дни, с които е продължен болничният лист.

Съдебно-медицинската експертиза е оспорена от процесуалния представител на ответника. В писмен и бележки след приключване на съдебното заседание процесуалният представител на ответника твърди, че стандартите за лечение при този вид травми е от 15 до 20 дни, както и че свалянето на мека превръзка не налага адаптиране на крайника. Наведените доводи и твърдения съдът не приема, както поради липсата на специални знания на процесуалния представител на ответника, който по образование е юрист, така и поради липсата на опора в доказателствата по делото. Съдът цени заключението на експерта като обективно и компетентно и приема, че функцията на увредения долен крайник на жалбоподателя действително е била нарушена за период повече от тридесет дни и това е довело до затрудняване на движението му.

Приложимо право:

Съгласно чл.255, ал.1 от ЗМВР на държавните служители в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения се изплаща еднократно обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда.

Легални определения на видовете телесни повреди се съдържат в Наказателния кодекс - в чл.128 ал.2; чл.129 ал.2; чл.130 ал.1, съответно за тежка, средна и лека. Съгласно чл.129, ал.2 НК телесната повреда е средна, ако е причинено: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина. Изхождайки от данните и доказателствата по делото, по отношение на процесния случай е относим текстът: "трайно затрудняване на движението на крайниците". Следователно, за да бъде съставомерно от обективна страна едно травматично увреждане по чл.129 ал.2 НК, следва същото да е довело именно до трайно затрудняване на движението на крайниците. Съдебната практика приема, че затрудняването е трайно, ако е продължило повече от 30 дни.

Разрешаването на обезщетенията се извършва от директорите на служби и дирекции, а видът на причинената телесна повреда се определя от Централната експертна лекарска комисия, след удостоверяване от прекия ръководител на обстоятелствата, при които е причинена / чл.225 ал. 3/. Централната експертна лекарска комисия е орган на МВР със специална материална компетентност, който издава разрешения и експертни заключения за здравословното състояние на служителите на МВР /чл. 134 ал. 2 и чл. 137 ал. 2, чл.245 ал.3 и чл.255 ал.3 от ЗМВР/.

Според чл.9 ал.1 т.13 от ЗМВР, една измежду основните структури на МВР е Медицинският институт, като в чл.18 от ЗМВР изрично е посочено, че той е лечебно заведение по чл.5 ал. 1 от Закона за лечебните заведения, научноизследователски и научно-приложен институт за осъществяване на дейността по здравеопазването в МВР. Според чл. 4 ал. 2 от Правилника за устройството, дейността и структурата на Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи, приет с [ПМС № 210](#) от 19.07.2011 г. (обн., ДВ, [бр. 57](#) от 26.07.2011 г.), организацията на дейността и

вътрешният ред на структурите по ал. 1 (между които и ЦЕЛК – чл. 4 ал. 1, т. 4 от този правилник) се определят с правилници, издадени от директора на Медицинския институт. В изпълнение на разпореждане на съда да представи правилника, уреждащ дейността на ЦЕЛК, процесуалният представител на ответника изрично заяви в съдебно заседание, че към процесния момент, както и към настоящия момент директорът на МИ на МВР не е изпълнил задължението си по чл. 4, ал. 2 - такъв правилник не е приеман и дейността на ЦЕЛК като орган със специална компетентност не е нормативно регламентирана. Следователно законосъобразността на дейността на ЦЕЛК ще се преценява по общите правила за работата на органите на медицинската експертиза – НЕЛК и ТЕЛК.

Съгласно чл.5 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи (ПУОРОМЕРКМЕ), устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза към лечебните заведения към Министерството на вътрешните работи (МВР), Министерството на отбраната (МО), Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията, Министерския съвет, Министерството на правосъдието и Министерството на физическото възпитание и спорта се извършват по реда на този правилник. Следователно правомощията на ЦЕЛК са приравнени на правомощията на НЕЛК по чл.49 от Правилника /приложим по аналогия и по силата на чл.5 от Правилника/.

Правни изводи:

Юридическият факт, от който за жалбоподателя възниква правото на обезщетение, е телесната повреда – средна или тежка, претърпяна при или по повод изпълнението на служебните задължения.

В изпълнение на правомощието си по чл. 255, ал. 3 ЗМВР ЦЕЛК издава констативен по своята същност индивидуален административен акт, с който установява един факт с правно значение – разстройство на здравето, квалифицирайки го като временно или трайно. С този акт непосредствено се засягат правата и законните интереси на увреденото лице да получи обезщетение. В случая страните не спорят по отношение определянето на увреждането като трудова злополука. Противоречивите им позиции са по отношение вида на разстройството на здравето на жалбоподателя, преценено от ЦЕЛК като временно, респ. съответстващо на лека телесна повреда, при която не се следва обезщетение.

Обжалваният административен акт е издаден от материално компетентен административен орган, но при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие със закона.

На първо място, в състава на ЦЕЛК не участва специалист по ортопедия и травматология, с което се нарушава императивното изискване на чл.49 от ПУОРОМЕРКМЕ съставът да е определен съобразно водещата диагноза. Включването на специалист по хирургия в състава на ЦЕЛК не е съобразено с водещата диагноза и с приетите медицински стандарти. Вярно е, че хирургията включва, особено в условията на спешност, и оперативно лечение и имобилизация на крайниците. Вярно е, че научната основа на практическата дейност по хирургия включва и знания за болестите на крайниците – т. 13.1. от медицински стандарт "Общи медицински стандарти по хирургия, неврохирургия, гръдна хирургия, кардиохирургия, съдова хирургия, детска хирургия, пластично-възстановителна и

естетична хирургия и лицево-челюстна хирургия", приет с Наредба № 20 от 23.06.2010 г. за утвърждаване на общи медицински стандарти по хирургия, неврохирургия, гръдна хирургия, кардиохирургия, съдова хирургия, детска хирургия, пластично-възстановителна и естетична хирургия и лицево-челюстна хирургия. В случая обаче от значение е преценката за продължителността на възстановителния период от травма на една от трите опорни точки на стъпалото, която е съществена част от опорно-двигателния апарат на човека - тази преценка изисква специалните знания на ортопед-травматолог. Издаването на констативен административен акт не е спешен медицински случай, при който по изключение може да се допусне специалистът травматолог да бъде заменен с хирург. Не са налице обстоятелства, които да налагат изключение от утвърдените медицински стандарти и да дерогират императивни разпоредби на закона. Неправилно определеният състав на ЦЕЛК не води до нищожност на административния акт, но е нарушение от категорията на съществените, тъй като оказва влияние при формиране волята на административния орган относно характера на увреждането – временно или трайно разстройство на здравето.

Обжалваният административен акт не е съобразен и с Постановление № 3 от 27.11.1979г. на Пленума на Върховния Съд, което съгласно чл.130 ал.2 от Закона за съдебната власт/ЗСВ/ е задължително, както за органите на съдебната и изпълнителната власт и за органите на местното самоуправление, така и за всички органи, които издават административни актове. Съгласно цитираното Постановление „Затрудняването по смисъла на закона представлява ограничаване възможността на крайниците да извършват движение в пълен обем. В обсега на това увреждане влиза не само затруднението на крайника, но и свързаните с него кости на таза, мускулите, сухожилията и други части, които вземат участие при нормалното и свободно извършване на движението”.

Административният акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, а преписката да се върне за ново разглеждане от ЦЕЛК в състав, включващ специалист ортопед-травматолог. При новото разглеждане на преписката следва да се съобразят указанията в Постановление № 3 от 27.11.1979г. на Пленума на Върховния Съд, както и да се вземе предвид съдебната практика.

В изпълнение на правомощията си по чл.174 от АПК във връзка с чл.57 ал.1 от АПК съдът счита, че следва да се определи 14-дневен срок за повторно разглеждане на преписката и издаване на административния акт.

Разноски:

При този изход на спора разноските са в тежест на ответника – чл.143 ал.1 от АПК. Съгласно чл.226 ал.3 от АПК решаващият състав следва да се произнесе и по отношение на разноските, направени в производството пред Върховния административен съд. Процесуалният представител на ответника е направил възражение по чл.78 ал.5 от ГПК за прекомерност на адвокатския хонорар, платен от жалбоподателя. Съдът като взе предвид предмета на делото и Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, счита, че възнаграждение в трикратен размер на определения минимален размер от 150 лева за административни дела съответства на действителната правна и фактическа сложност на делото. Платените възнаграждения при първоначалното разглеждане на делото в АССГ и при ВАС следва да се намалят до размер на 450 лева. Възнаграждението по

настоящото производство е в размер на 360 лева, което следва да бъде изцяло възстановено на жалбоподателя, ведно с направените разноски за държавна такса (10лв.) и за експертиза (210лв.). Ответникът следва да заплати на жалбоподателя разноски в общ размер на 1480 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172 ал.2 във връзка с чл.226 ал.1 и чл.143 ал.1 от АПК Административен съд София-град, 38 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Медицинско удостоверение № 124/15 от 13.07.2012г., издадено от Ц. експертна лекарска комисия при Медицински институт - МВР.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ЦЕЛК – Медицински институт - МВР за ново разглеждане в 14-дневен срок при спазване на указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Централната експертна лекарска комисия при Медицински институт - МВР да заплати на П. М. П. от гр.С. сумата 1480 /хиляда четиристотин и осемдесет/ лева разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: